

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਬਾਪ ਤੁਹਾਡਾ ਮਹਿਮਾਨ ਬਣਕੇ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਦਰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ਇਵੇਂ ਆਦਰ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਨਿਰਾਦਰ ਨਾ ਹੋਵੇ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਕਿਹੜਾ ਨਸ਼ਾ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ? ਜੇ ਨਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਕਹਾਂਗੇ?
- ਉੱਤਰ:-** ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚੀ ਆਸਾਮੀ ਇਸ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਮਹਿਮਾਨ ਬਣਕੇ ਆਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਸਦਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਪਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਕੇ ਵੀ ਸੰਸ਼ੋਬੁੱਧੀ ਬਣ ਹੱਥ ਛੱਡ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਦੋ ਵਾਰੀ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਹੈ ਬਾਬਾ, ਦੂਜਾ ਹੈ ਦਾਦਾ। ਦੋਨੋਂ ਇਕੱਠੇ ਹੈ ਨਾ। ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਉੱਚ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਅੱਖਰ ਕਿੰਨਾ ਸਿੰਪਲ ਹੈ - ਗੋਡ ਫਾਦਰ। ਸਿਰਫ ਫਾਦਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ, ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਉਹ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਖੁਦ ਆਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਪਰ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਹੈ, ਕਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਅਧਾਕਲਪ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਕਿਸਦਾ ਰਾਜ ਸੀ, ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕਹਿੰਦੇ, ਕੋਈ ਲਿਬੇਟਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚਲੇ। ਸਭਤੋਂ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ ਨਾ। ਉਸਨੂੰ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਓ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੇਜੀਸ਼ਨ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਹਾਇਐਸਟ ਅਥਾਰਿਟੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਦਕਿ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਸ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਤੋਂ ਕੈਦ ਛੁਡਾਵੇ? ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਨਸ਼ਾ ਵੀ ਚੜ੍ਹਿਆ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਪਰ ਇੰਨਾ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਰਾਬ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਸਭ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੈ ਧਾਰਨਾ ਦੀ ਗੱਲ, ਤਕਦੀਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੈ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਆਸਾਮੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ - ਕੋਈ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚੈ ਜੇਕਰ ਸਭਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਸੰਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਭੱਜਦੇ ਕਿਉਂ? ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ, ਫੇਰ ਬਾਪ ਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਸੰਸ਼ੇ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਇਹ ਬਾਪ ਹੈ ਵੰਡਰਫੁੱਲ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਆਸਚਾਰਿਆਵੰਤ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਜਾਨੰਤੀ, ਬਾਬਾ ਕਹਿਨੰਤੀ, ਗਿਆਨ ਸੁਨੰਤੀ, ਸੁਨਾਵੰਤੀ, ਓਹੋ ਮਾਇਆ ਫੇਰ ਵੀ ਸੰਸ਼ੋਬੁੱਧੀ ਬਨਾਵੰਤੀ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਕੋਈ ਠਹਿਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਉਹ ਯਾਦ ਸਥਾਈ ਠਹਿਰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਬਿੰਦੀ ਹਾਂ, ਬਾਬਾ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਸ ਤਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਕਦੀ ਬਦਲਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਮ ਬਦਲਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਹੀ ਨਾਮ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਆਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨਾਮ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਉਹ ਨਾਮ ਪੱਕਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਪੱਕਾ ਕਰ ਲਵੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਬਾਪ ਨੇ ਹੀ ਪਰਿਚੈ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ - ਜਦੋਂ ਅਤਿਆਚਾਰ ਅਤੇ ਗਲਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਸੇ ਅੱਖਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਫੜਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਪੱਥਰ ਭੀਤਰ ਵਿੱਚ ਠੇਕ ਕਿੰਨੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਇਵੇਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਅਤੇ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਦੋਂ ਹੀ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਲਪ - ਕਲਪ ਦਾ ਮੇਰਾ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਦਲੀ - ਬਦਲੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਿਰਫ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ! ਕੀ ਭਾਰਤ ਹੀ ਸਿਰਫ ਸਵਰਗ ਬਣੇਗਾ? ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ - ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਰੂ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ। ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਇਸ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਦਾ ਪਾਵਨ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ! ਪਰ ਨਹੀਂ, ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਮਹਿਮਾਨ ਹਾਂ। ਅਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣਗੇ, ਕਰਕੇ ਇੱਕ - ਦੋ ਵਰ੍ਹੇ ਬੁਲਾਉਣਗੇ। ਫਲਾਣਾ ਇਸ ਵਰ੍ਹੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਵਰ੍ਹੇ ਆਵੇਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਅਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਉਣ ਦਾ ਪਾਰੂ ਤਾਂ ਫਿਕਸ ਹੋਇਆ ਪਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਬਾਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਮਹਿਮਾ ਵਿੱਚ ਦਾਗ ਲੱਗਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੱਡੇ ਤੇ ਵੱਡਾ ਗੈਸਟ ਆਫ ਆਨਰ (ਵੱਡੀ ਮਹਿਮਾ ਵਾਲਾ ਮਹਿਮਾਨ) ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਆਨਰ (ਮਹਿਮਾ) ਨੂੰ ਦਾਗ ਲੱਗਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਪੱਥਰ ਠੀਕਰ ਸਭ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਹਾਇਐਸਟ ਅਥਾਰਿਟੀ ਹੈ, ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਹਨ, ਪਰ ਹਨ ਬਿਲਕੁਲ ਬੁੱਧ। ਮੈਂ ਹੀ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਫਾਦਰ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਸਭ ਰਾਵਣ ਦੀ ਕੈਦ ਵਿੱਚ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਹਨ ਭਗਤਨੀਆਂ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਇਡਸ - ਸੀਤਾਵਾਂ।

ਬਾਪ ਹੈ ਬ੍ਰਾਇਡਗਰੂਮ - ਰਾਮ। ਇੱਕ ਸੀਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਭ ਸੀਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰਾਵਣ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਸਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਣਾ ਫੇਰ ਨਵਾਂ ਹੋਣਾ ਐਕੁਰੇਟ ਹੈ, ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਆਦਿ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਲਦੀ ਪੁਰਾਣੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ, ਕੋਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਟਾਈਮ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਐਕੁਰੇਟ ਨੂੰ ਪੂਰੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਬਾਦ ਫੇਰ ਮੈਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੀ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਸਨੂੰ ਵੀ ਨਾ ਮੇਰੀ ਪਛਾਣ ਹੈ, ਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਦੀ, ਨਾ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ, ਨਾ ਰਾਮ - ਸੀਤਾ ਦੀ ਪਛਾਣ ਹੈ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਐਕਟਰਸ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਹੈ। ਹੈ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ। ਕੋਈ 8-10 ਬਾਹਵਾਂ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ 4 ਬਾਹਵਾਂ ਕਿਉਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਰਾਵਣ ਦੇ 10 ਸਿਰ ਕੀ ਹਨ? ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਾਰੇ ਵਰਲਡ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਨਾਲੇਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹਾਂ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਗੈਸਟ, ਪਰ ਗੁਪਤ। ਇਹ ਵੀ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਫੇਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਰਿਗਾਰਡ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਫੋਟੋ ਦੀ ਵੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਦੈਵ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਦੇਹ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ! ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗੇ ਉਹਨਾਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਏ ਉੱਚ ਪੱਦ ਪਾਵੇਗੇ। ਬਾਪ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਯੋਗ ਅਰਥਾਤ ਯਾਦ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਯੋਗ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਅੱਖਰ ਹੀ ਯਥਾਰਤ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਸੱਚ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਵਕਤ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਤਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਲੱਜਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਲਿੱਖਦੇ ਹਨ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੇ, ਤਾਂ ਲੱਜਾ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਨਾ। ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਬਾਪ ਜਿਸਨੂੰ ਦਿਨ - ਰਾਤ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਘੰਟਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ! ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਗੁਪਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੂਰ ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਗੈਸਟ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਗੈਸਟ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਹਾਂ। ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਆਕੇ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਯਥਾਰਤ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਉਮਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਮੈਂ ਹੀ ਆਕੇ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਫੇਰ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫੇਰ ਕਲਪ ਬਾਦ ਇਹ ਪਾਰੂ ਰਿਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਵਰ੍ਹੇ - ਵਰ੍ਹੇ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਹੋਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰ੍ਹੇ - ਵਰ੍ਹੇ ਬਰਸੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਵੀ 21 ਮਾਹ ਬਾਦ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਦੇ ਤੋਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹਨ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ। ਕਲਯੁਗ ਦੀ ਉਮਰ ਹੀ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਹੈ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ। ਬਰੇਬਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਸੀ ਨਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਭਾਰਤ ਦਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਮਹਿਮਾਨ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਨਿਮੰਤ੍ਰਣ ਦਿੰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਮੈਂ ਆਇਆ ਵੀ ਹਾਂ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਰਥ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਹੈ ਅਕਾਲਮੂਰਤ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਤਖ਼ਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਅਕਾਲਮੂਰਤ ਹੈ, ਇਸ ਤਖ਼ਤ ਤੇ ਆਕੇ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੜੀ ਰਮਣੀਕ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਮੇਰੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚਲੋ। ਸਮਝੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਮੁਰਲੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਕੇ ਵਜਾਵਾਂਗਾ। ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਉਹ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਨੰਬਰਵਨ ਪੂਜਯ ਸੇ ਫੇਰ ਨੰਬਰਵਨ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣਿਆ। ਹੁਣ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ - ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਉਲਟੀ ਗੱਲ ਵੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਹ ਸੁਲਟੀ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਇਹ ਅਟੁੱਟ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ ਤਾਂ ਰੇਸਪਾਂਸੀਬਲ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਘਨ ਤਾਂ ਪੈਂਦੇ ਹੀ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਕੜੇ - ਕੜੇ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਵੀ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮਝੋ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਯਾਦ ਰਹੇਗੀ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ ਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਰੇਸਪਾਂਸੀਬਲ ਹਨ। ਪਰ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਮਹਿਮਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਰੇਲਵੇ ਆਦਿ ਵਾਲੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਨਿਰਾਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਛਾਣਨ ਜਾਂ ਸਮਝਣ। ਉਹ ਤਾਂ ਬਿਮਾਰ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸੱਕਣ। ਤਾਂ ਬਿਮਾਰੀ ਆਦਿ ਦਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕੀ ਜਾਣਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਹਨ? ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਅਤੇ ਇਹ ਫੇਰ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਬਾਪ। ਤਾਂ ਇਹ ਦੋਨੋਂ (ਬਾਪਦਾਦਾ) ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ ਗੈਸਟ ਹੋ ਗਏ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੇ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਨੂੰ ਬਜ਼ਰੈਰ ਕੁਝ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮਾਇਆ ਵੀ ਬੜੀ ਦੁਸ਼ਤਰ ਹਨ। ਰਾਮ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਦੋਨਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਚੇਤੰਨ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦਾ - ਮੈਂ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ। ਸੁੱਖ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਦੁੱਖ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਨੁੱਖ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਓ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਸੀ ਇਸਲਈ ਹੀ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਪ੍ਰਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਭਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਫੇਰ ਪਾਰੂ ਰਿਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਕਦੀ ਖ਼ਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਖ਼ਤਮ ਹੋਣਾ

ਇੰਪੋਸੀਬਲ ਹੈ। ਸਮੁੰਦਰ ਵੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਥਰਡ ਫਲੋਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਲਮਈ, ਪਾਣੀ - ਪਾਣੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫੇਰ ਵੀ ਧਰਤੀ ਫਲੋਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਪਾਣੀ ਵੀ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਧਰਤੀ ਫਲੋਰ ਕੋਈ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਜਲ ਵੀ ਇਸ ਫਲੋਰ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਿੰਡ ਅਤੇ ਫਸਟ ਫਲੋਰ, ਸੁਖਸਮਵਤਨ ਅਤੇ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜਲ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਦੇ 3 ਫਲੋਰ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸਭਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸੁਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਜੇ ਪੂਰੇ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਅਤੀਵਿਧੀ ਸੁੱਖ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਤੱਤਪਰ ਹਨ, ਸਰਵਿਸ ਹੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਦਿਨ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਰਾਤ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਗਦੇ ਹਨ ਪਰ ਆਤਮਾ ਥੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੋਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦੇ ਸੋਨੇ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਸੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨਾ ਸੋਵੇ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਨਾ ਸੋਵੇ। ਥੱਕਦੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਮੈਂ ਥੱਕਿਆ ਪਿਆ ਹਾਂ - ਕਿਸਨੇ ਕਿਹਾ? ਆਤਮਾ ਨੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ, ਤਾਂ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧੀ ਆਦਿ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਨੰਗੇ ਆਏ ਸੀ ਫੇਰ ਨੰਗੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਆਦਿ ਭੁੱਲ ਜਾਓ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੋਗੇ। ਬਾਪ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਅਥਾਰਿਟੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹਾਂ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼, ਸਭ ਸਧਾਰਨ ਹਨ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਜਾਣ ਲੈਣ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿੰਨੀ ਭੀੜ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਭੀੜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰੂ ਹੀ ਗੁਪਤ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚਲ ਹੋਲੀ - ਹੋਲੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਿਕਲੇਗਾ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਭ ਥੋੜ੍ਹੀ ਮਿਲ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਕੀ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ। ਜਿਵੇਂ ਬੰਧੇਲੀ ਬੱਚੀਆਂ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿੰਨੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਸਹਿਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਵਿਕਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਕਿਵੇਂ ਚਲੇਗੀ? ਅਰੇ। ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੋਲ ਬਾਪ ਤੇ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ? ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਵੋ ਤਾਂ ਫੇਰ ਇਵੇਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨਾ ਪੁੱਛਣ। ਬੇਲੇ, ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣੇ ਫੇਰ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਰੁਝ ਜਾਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਵੀ ਯੁਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਦਾ ਹੀ ਹਾਇਐਸਟ ਅਥਾਰਿਟੀ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਦੇਹ ਨੂੰ ਨਾ ਵੇਖ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਦਾ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

2. ਦਿਨ - ਰਾਤ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਤੱਤਪਰ ਰਹਿ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸਭਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਜੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਟੁੱਟ ਨਿਸ਼ਚੈ ਰੱਖਕੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਘਨ ਆਵੇ ਤਾਂ ਘਬਰਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਰਿਸਪਾਂਸੀਬਲ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਸੰਸ਼ੇ ਨਾ ਆਵੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਵਕਤ ਅਤੇ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅਰਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਵਿਧਾਤਾ, ਵਰਦਾਤਾ ਭਵ :
ਹੁਣ ਸਵੈ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ - ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਤਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਮਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਸਾਧਨਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ, ਸੰਬੰਧ ਨਿਭਾਉਣ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਕਤ ਅਤੇ ਸੰਕਲਪ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਬਜਾਏ ਇਸਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅਰਪਨ ਕਰੋ, ਇਹ ਸਮਰਪਣ ਸਮਾਰੋਹ ਮਨਾਓ। ਸਵਾਸੇਂ ਸਵਾਸ ਸੇਵਾ ਦੀ ਲਗਨ ਹੋਵੇ, ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹੋ। ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਨ ਨਾਲ ਸਵੈ - ਉੱਨਤੀ ਦੀ ਗਿਫ਼ਤ ਸਵੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣ ਵਿੱਚ ਸਵੈ ਕਲਿਆਣ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸਲਈ ਨਿਰੰਤਰ ਮਹਾਂਦਾਨੀ, ਮਾਸਟਰ ਵਿਧਾਤਾ ਅਤੇ ਵਰਦਾਤਾ ਬਣੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਪਣੀਆਂ ਇਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰ ਦਵੇ ਤਾਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ।
